

'Dat kan ik ook nog, genieten van het leven'

Maurice Wiegman had het allemaal dik voor elkaar: hij is gelukkig getrouwd, vader van twee kinderen, drummer in een band en timmerman. Zijn leven neemt een drastische wending als hij te horen krijgt dat hij ongeneeslijk ziek is en nooit meer zal kunnen lopen...

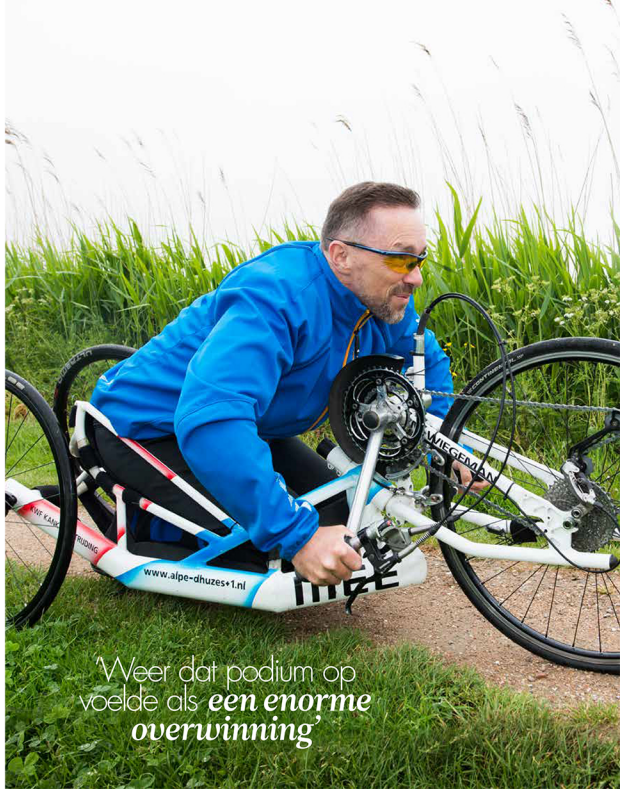
Het eerste signaal dat er iets mis is, krijgt Maurice als hij een sprintje trekt om de trein te halen. Incens ligt hij plat op het Perron. "Mijn gezicht lag open, mijn handen waren geschaafd. Ik dacht: wat is hier nou eigenlijk gebeurd? Ik kon het niet plaatsen. Was ik nou zomaar gestruikeld? Daarna volgde nog een aantal incidenten. Mijn benen weigerden steeds vaker dienst." Maurice gaat er vanuit dat hij met een blessure te kampen heeft of overtrained is door het intensieve sporten. Hij schakelt een fysiotherapeut in. "Tijdens het onderzoek kreeg ik een spasme aanval. Mijn benen begonnen ongecontroleerd te trillen. Mijn fysiotherapeut zei:

'Maurice, ik denk dat er wat erger aan de hand is.' Een tumor, MS of misschien zelfs ALS. Hij verwees me door naar een neuroloog, maar ook die stond voor het raadsel." Ondertussen blijft het bergafwaarts gaan. Maurice schakelt een wandelstok aan, maar is op een gegeven moment aangewezen op een rolstoel en heeft voortdurend pijn. Uiteindelijk duurt het drie jaar voordat de diagnose wordt gesteld: de ziekte van Strümpell. Een erfelijke aandoening van het ruggenmerg, die voor toenemende spasticiteit in de benen zorgt. "Ik had daar nog nooit van gehoord. Huilend vroeg ik aan de arts: 'Hoe lang heb ik nog te leven?' Toen ik te horen kreeg dat ik er honderd

mee kon worden, klonk dat als prachtige muziek in mijn oren. Al die tijd was ik bang geweest dat ik dood zou gaan, dit voelde als een tweede kans. Daarbij was het een bevrijding om eindelijk te weten wat er met me aan de hand was." Maar Maurice is ook verdrietig en in de war, want hoe gaat hij zijn leven vanuit hier invulling geven?

'De medicatie maakte een kasplantje van me'

"Het eerste halfjaar verkeerde ik in een soort schemertoestand. Door alle medicatie was ik letterlijk en figuurlijk een zombie. Ik rouwde om alles wat ik kwijt raakte. Ik moest mijn baan opgeven en zou nooit meer kunnen wielrennen, hardlopen of voetballen, terwijl ik altijd een sportman ben geweest. Muziek was mijn passie, maar drummen was voorgoed verleden tijd. Zes maanden lang lag ik op mijn matras naar het plafond te staren en eindeloos te malen. Wat betekende mijn ziekte voor mijn kinderen, Lukas en Jaultje? Wat voor impact zou het hebben op mijn huwelijk met Hanneke? Zou ik haar kwijtraken? Op een gegeven moment fluisterde mijn innerlijke

Weer dat podium op voelde als **een enorme overwinning**